หลังจากที่ต่อสู้กันไปคราวนั้น
ชีวิตก็กลับมาสงบเรียบง่ายไร้เหตุใด

เหลียวซ้ายแลขวา

โอ๊ย!
ผัวะ!

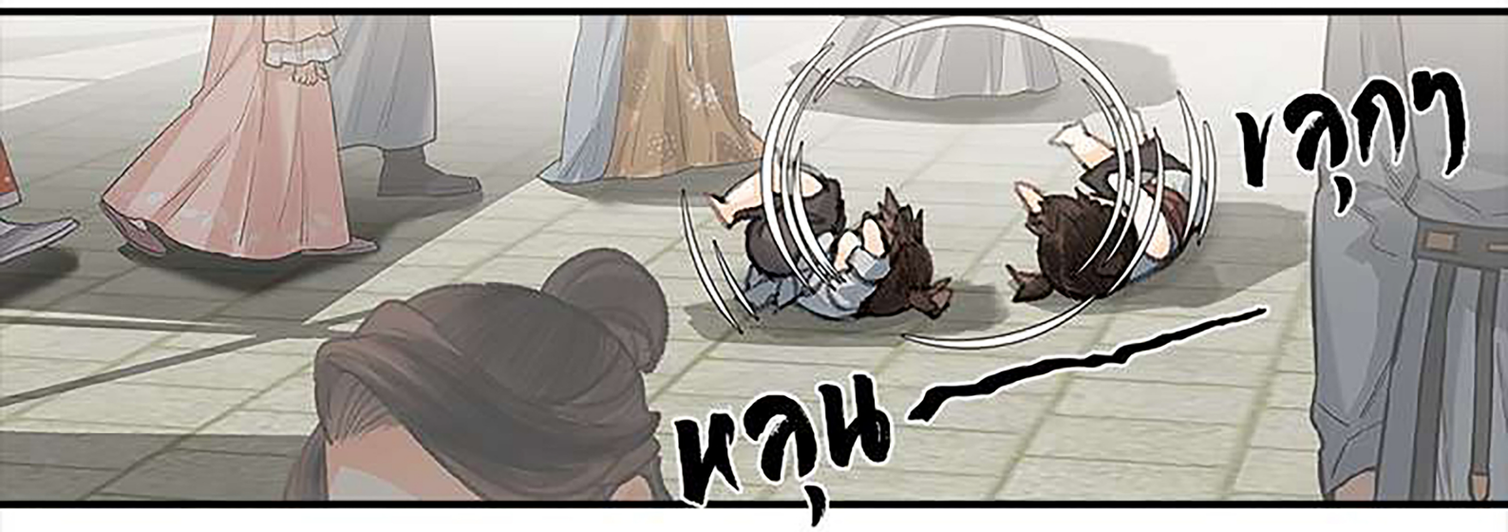
หวน
ขลุกๆ

โอ๊ย!

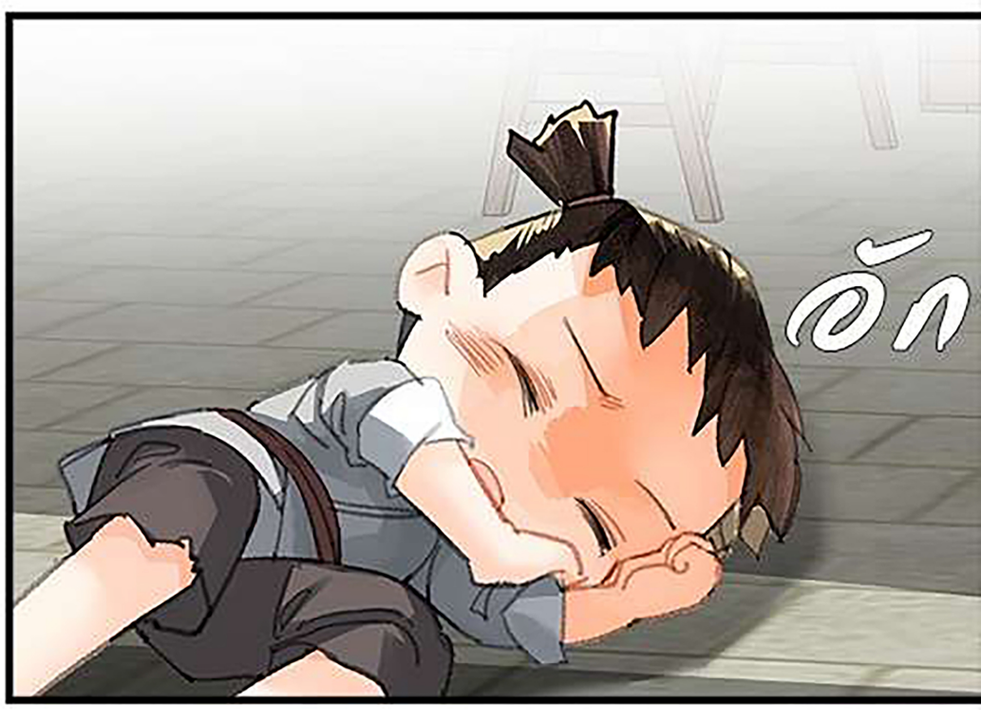
อัก

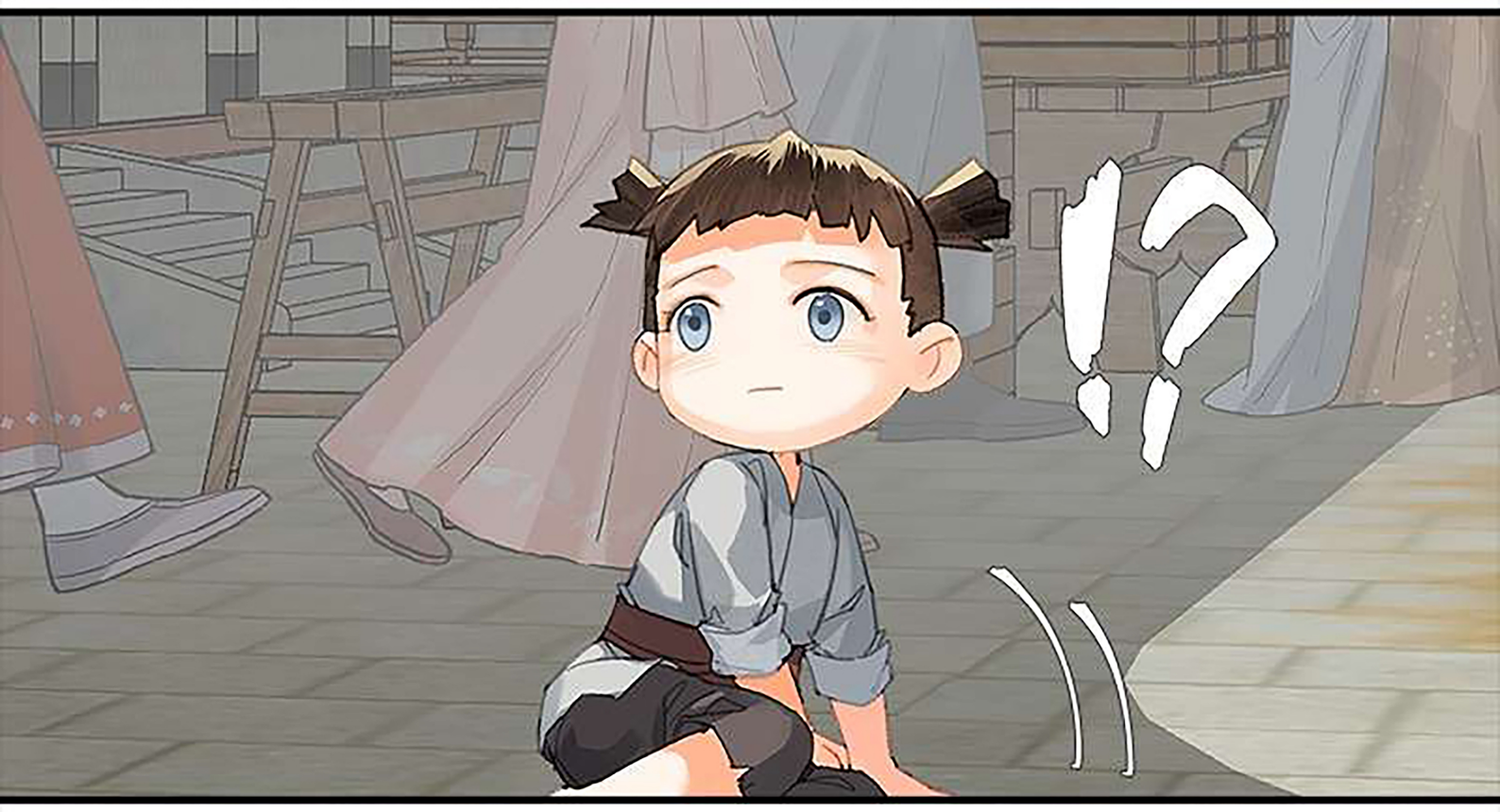
!?

ฟ่บ

ฟ่บ
ววว

หนี

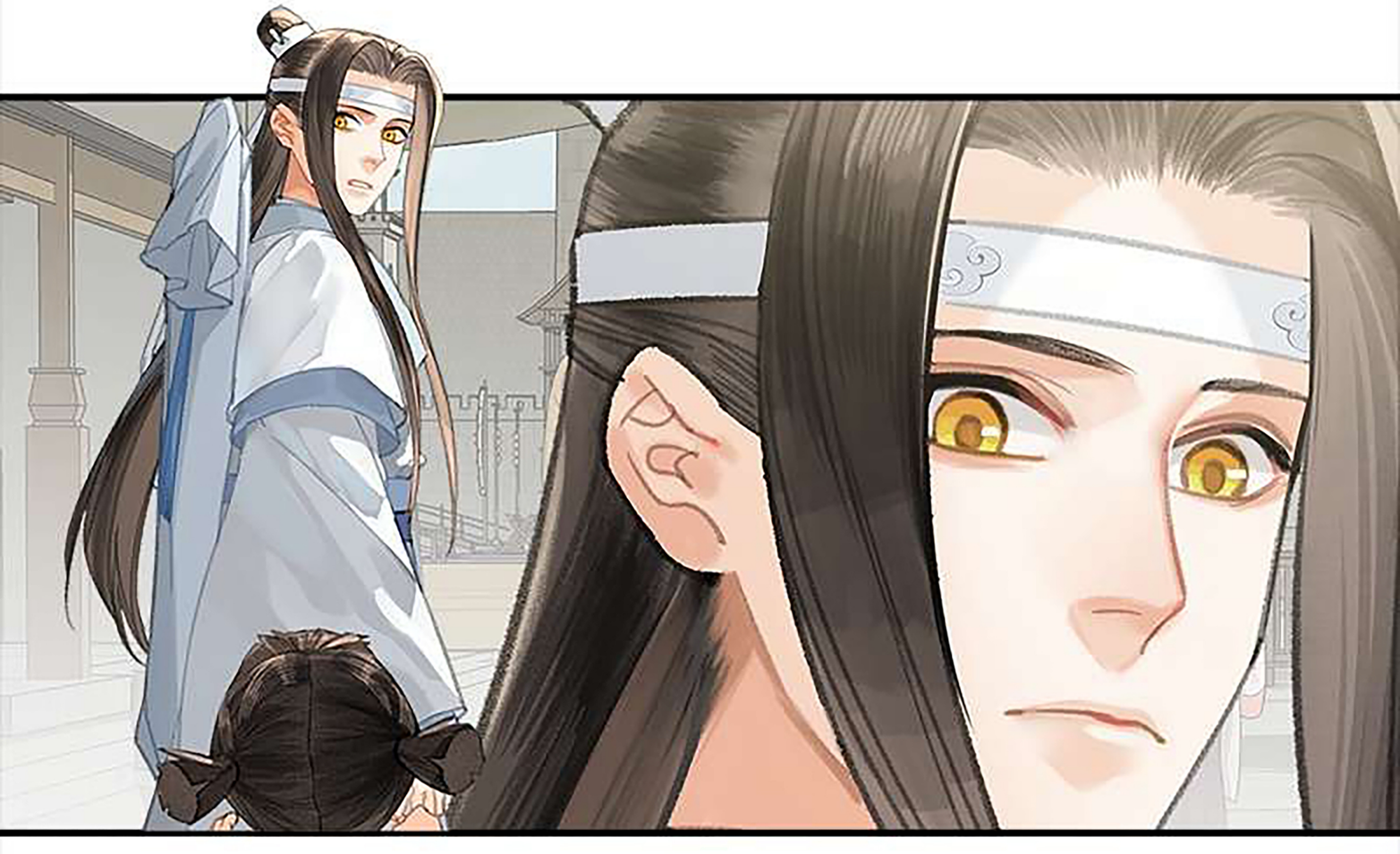

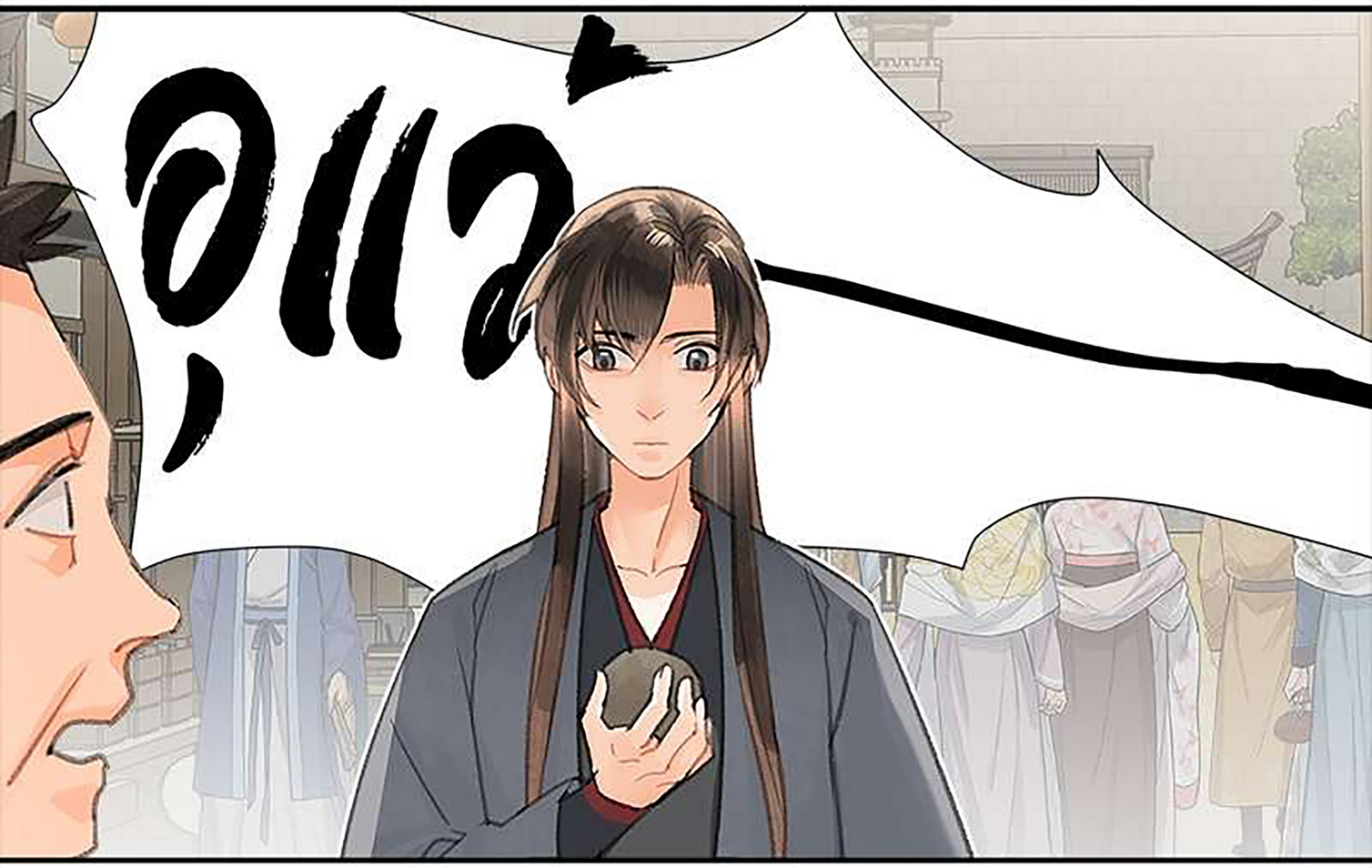
อุแว้

อาเยวี่ยนล่ะ?
หายไป

อุแว้—
แง—

อะไรกันเนี่ย?
ทำไมเด็กตัวแค่นี้ถึงได้ร้องอย่างเอาเป็นเอาตายเช่นนี้
คงโดนพ่อดุเข้าให้ล่ะสิ
แล้วยังไม่รู้จักอุ้มลูกขึ้นมาโอ๋อีก เป็นพ่อประสาอะไรเนี่ย!
หนุ่มขนาดนี้ลูกคนแรกสินะ...

พรูด!

ฮ่า ฮ่า ฮ่า ฮ่า ฮ่า ฮ่า ฮ่า

อะแฮ่ม

เอ๋?
หลานจ้าน?

!!!

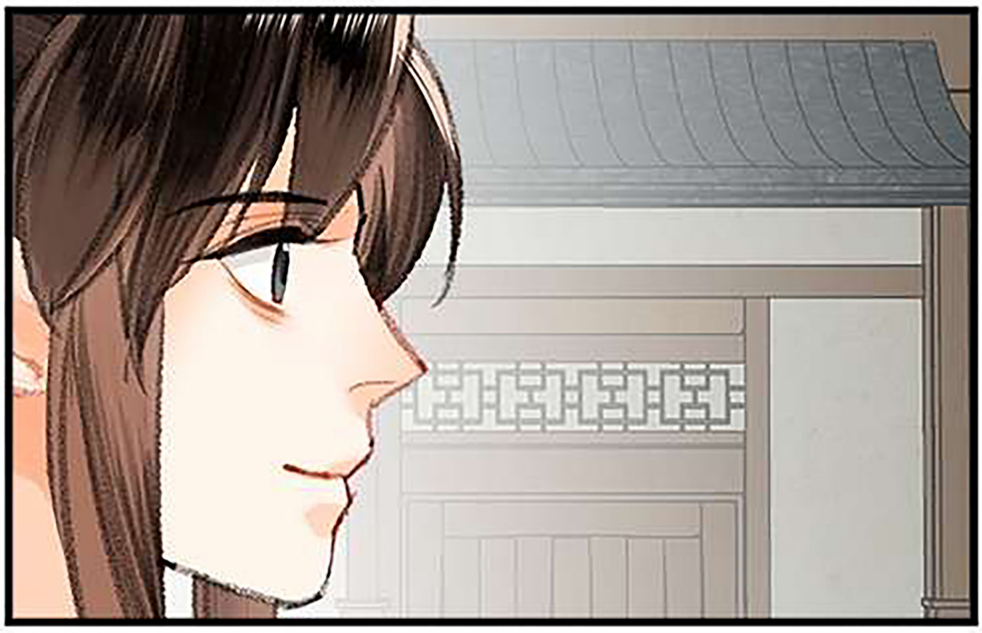

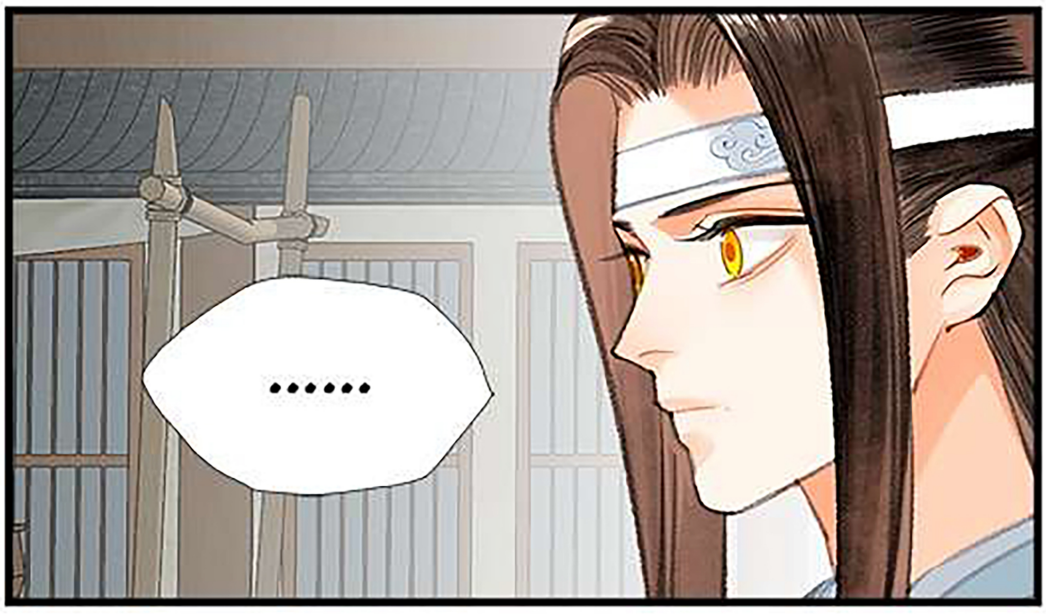

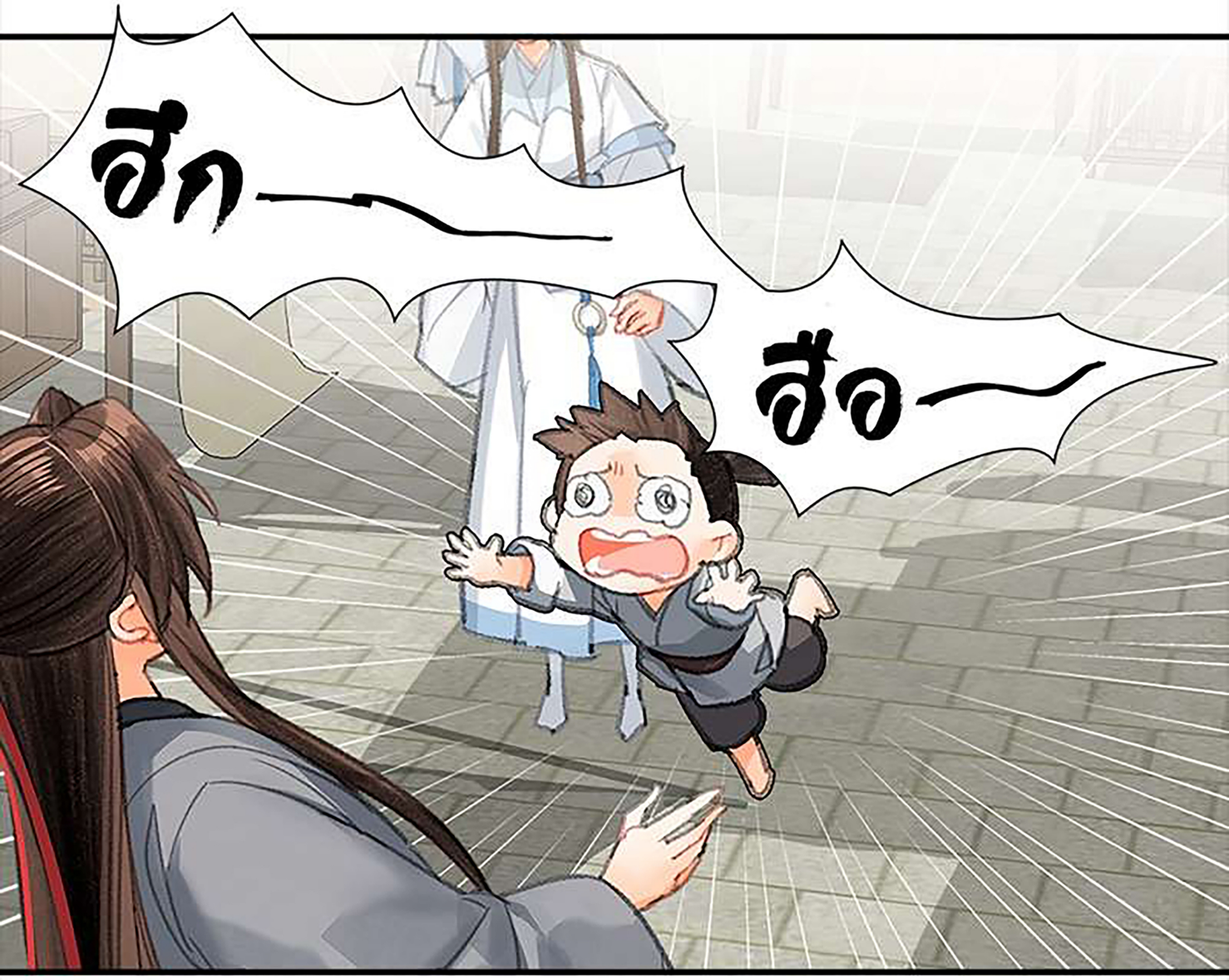
อีก——
อือ——

ฮือๆๆๆ

แยกย้ายกันได้แล้วๆ!

บังเอิญจัง หลานจ้าน
เจ้ามาทำอะไรที่อี๋หลิง
งั้นหรือ?

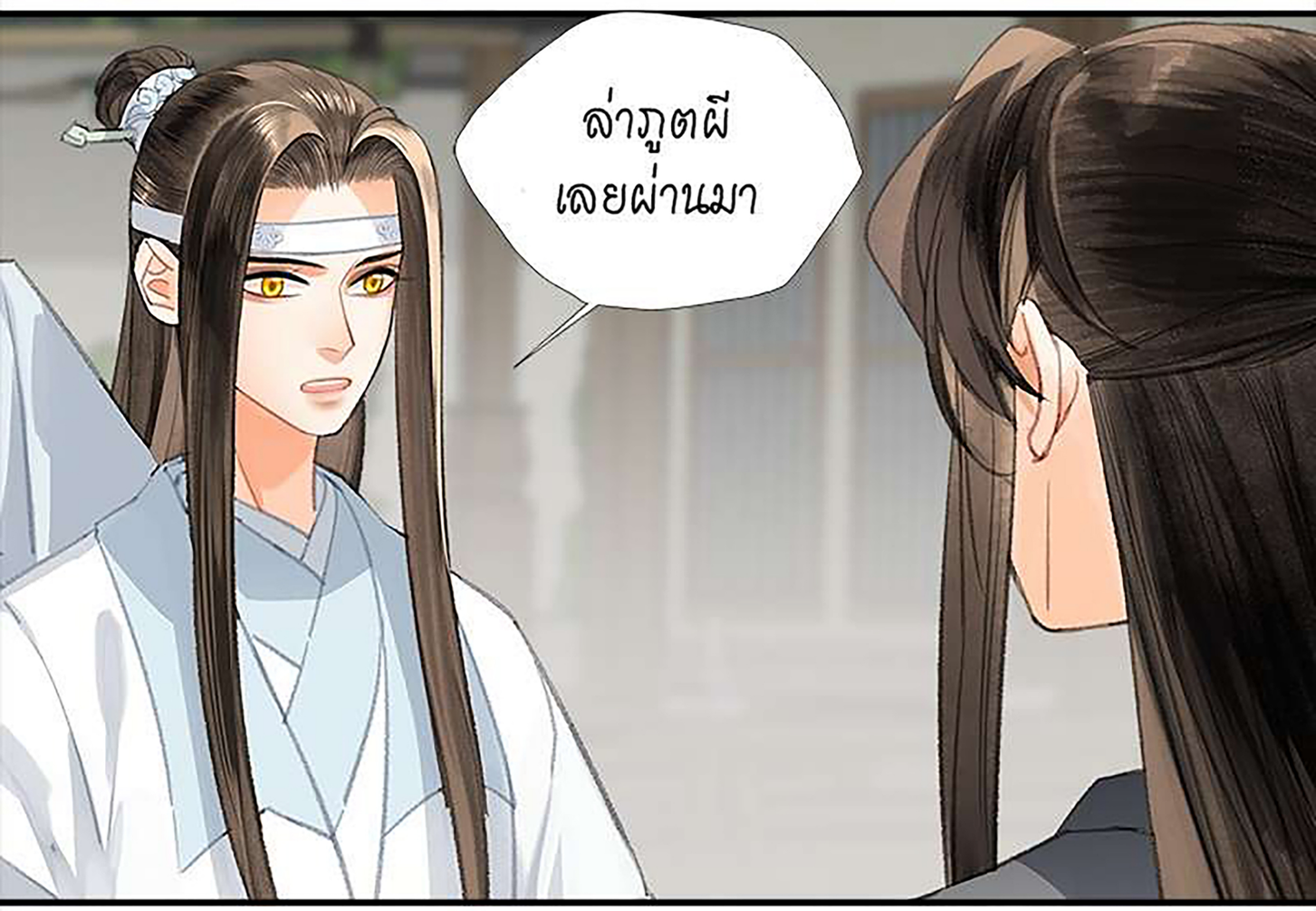
ล่าภูตผี
เลยผ่านมา

...เด็กคนนี้?

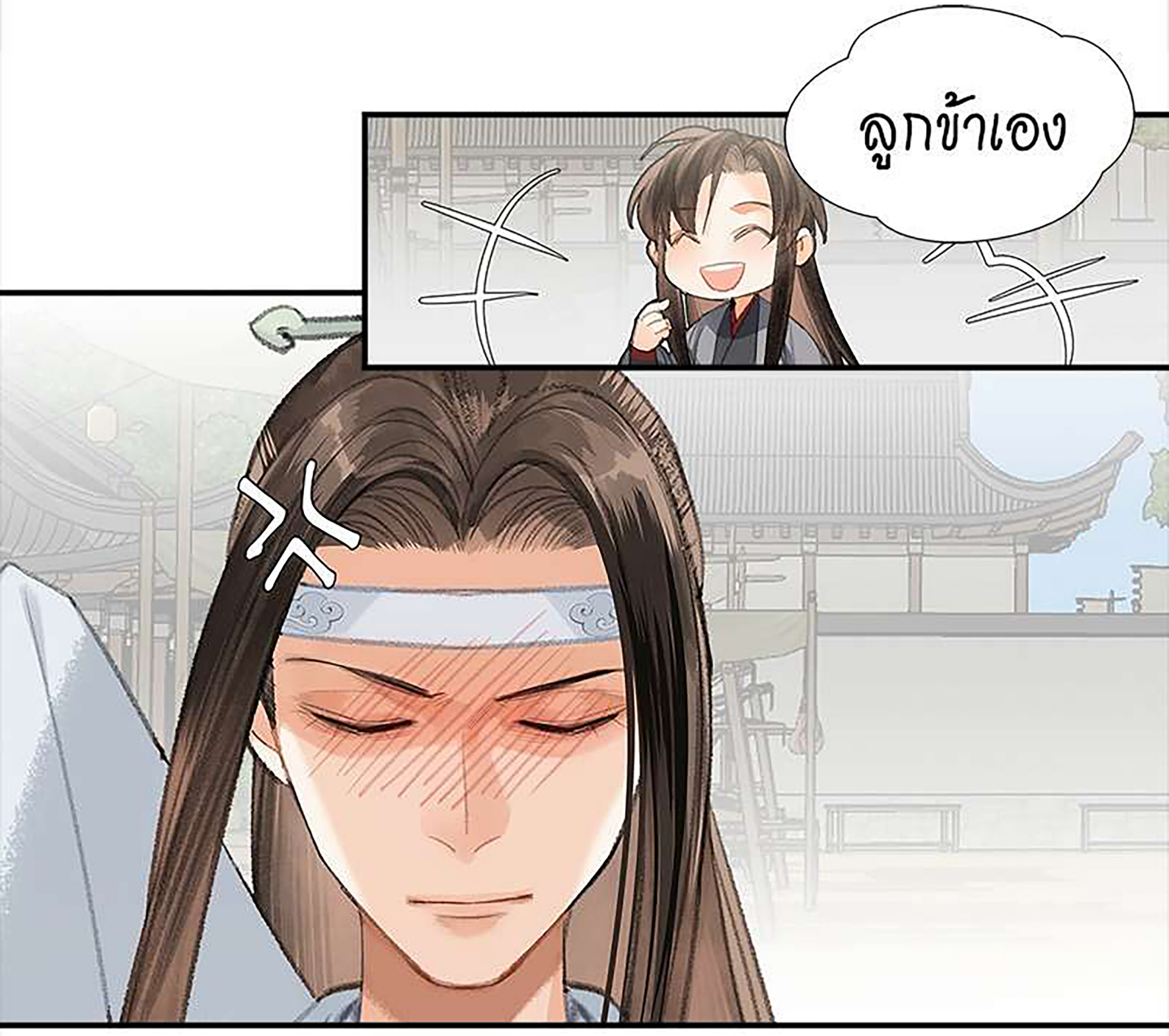
ลูกข้าเอง

ข้าล้อเล่น
ลูกบ้านอื่นน่ะ ข้าแค่พา
ออกมาเที่ยวเล่น

แล้วเมื่อครู่เจ้าทำอะไรน่ะ?
เหตุใดถึงไปทำเด็กร้องไห้ได้?

ฮ่าๆๆๆ

ข้าไม่ได้ทำอะไร
เสียหน่อย

เด็กน้อย
คงจะร้องไห้ตกใจ
เพราะใบหน้าถมึงทึง
ของเขาสินะ

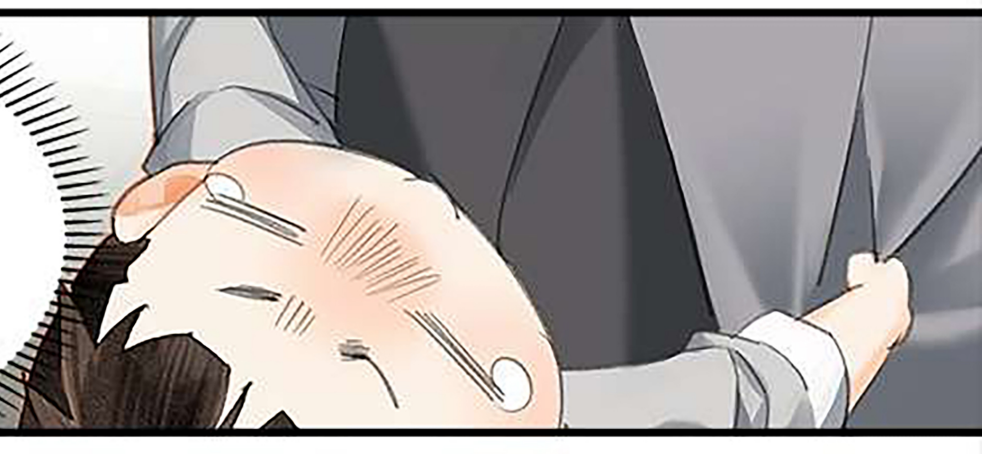

อาเยวี่ยน
ดูนั่นสิ สวยหรือไม่?

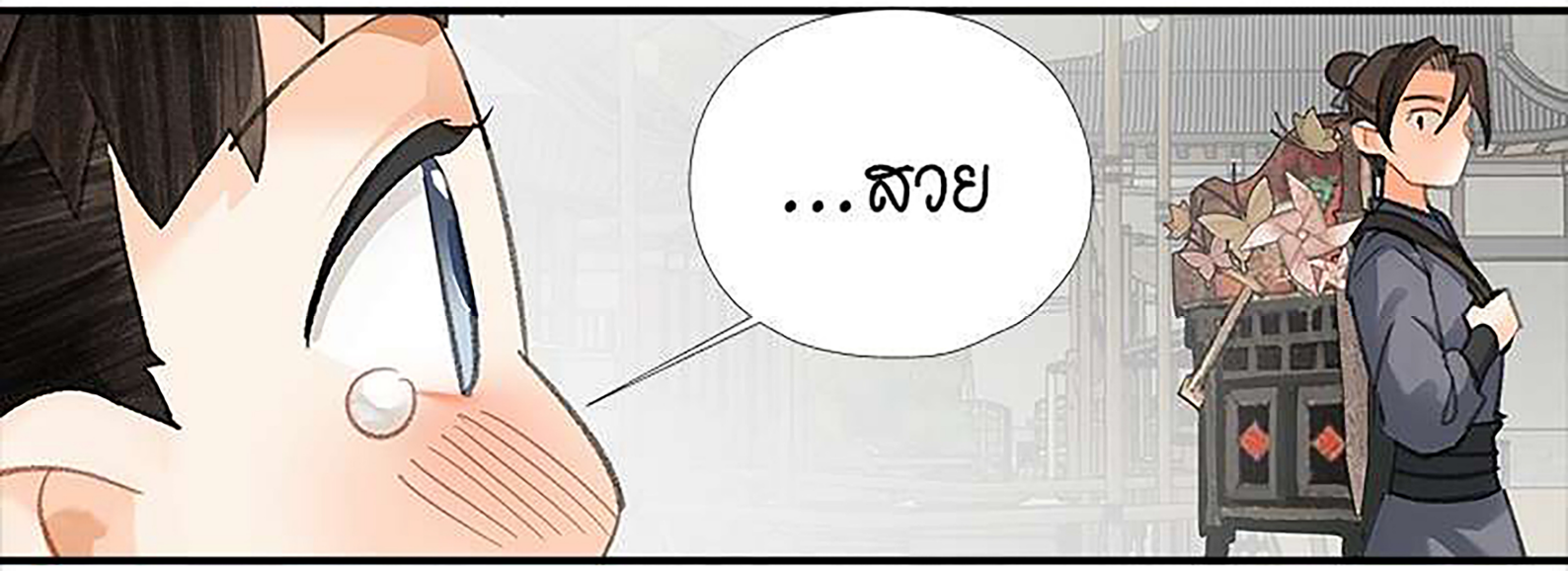
...สวย

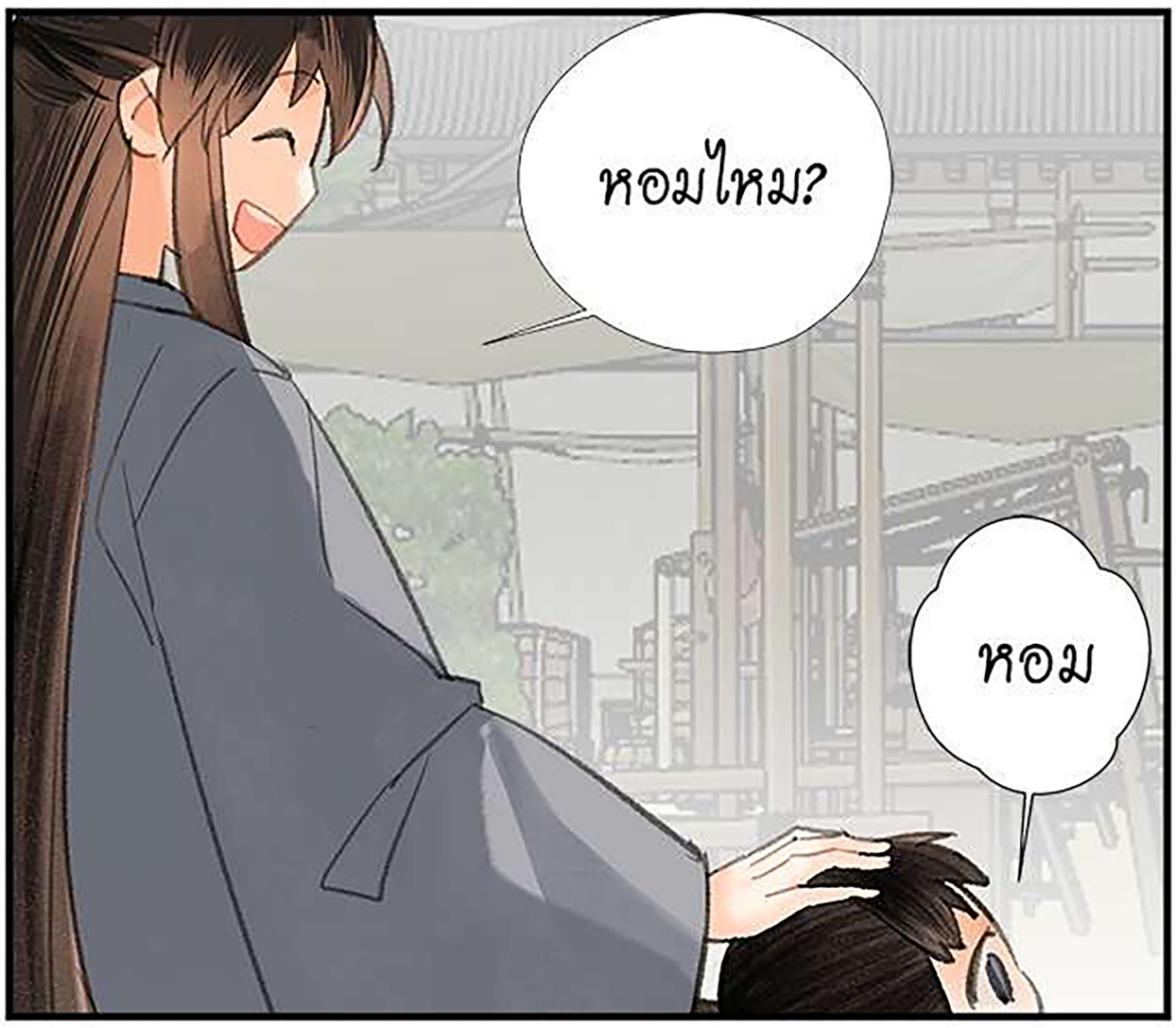
หอมไหม?
หอม

ทั้งสวยทั้งหอม
คุณชายซื้อสักอันสิ
ขอรับ

อยากได้หรือไม่?
คาดหวัง
อยาก

ฮ่าๆ
ไปกันเถอะ

พ่าง

ซ่า